KORACI SLOBODE

GLAS KOJI JE MORAO DA STIGNE

STUDENTSKI ULTRAMARATON DO BRISELA

25. APRIL – 12. MAJ 2025.

IGOR MIHAILOVIĆ

Igor Mihailović

KORACI SLOBODE

GLAS KOJI JE MORAO DA STIGNE

FOTOMONOGRAFIJA

Studentski ultramaraton do Brisela

25. april – 12. maj 2025.

Izdavač
Media Post Fivas

Beograd
2026

POSVETA

Ova knjiga posvećena je
onima koji su izabrali kretanje
onda kada je stajanje bilo sigurnije.

Studentima ultramaratoncima
koji su, korak po korak,
iznosili istinu iz prostora
u kojem je mrak postao sistem,
a ćutanje valuta opstanka.

Posvećena je i ljudima
koji su ih pratili, čuvali, dočekivali i bodrili,
koji su na svakoj tački puta
bili oslonac bez kojeg cilj ne bi bio isti.

Posvećena je porodicama
koje su strepile u tišini,
brojale dane i kilometre,
znajući da se ne čuva samo telo,
već i odluka da se ide do kraja.

Njihov put nije bio bekstvo,
već svedočanstvo.

Da se granice ne prelaze samo nogama,
već hrabrošću, solidarnošću i verom
onih koji ostaju budni dok drugi trče.

Ovo je knjiga
o hodu protiv sile,
o trci protiv zaborava,
i o glasu
koji je morao da stigne.

PROLOG

Nije počelo kao ideja o sportskom poduhvatu.

Počelo je kao pitanje koje niko nije smeo da izgovori naglas, a koje je svima odzvanjalo dok smo gledali kako se prostor oko nas sužava.

Živeli smo u sistemu u kojem je mrak postao podrazumevano stanje, a svaka javno izgovorena istina bila je luksuz koji se skupo plaćao. Ćutanje je postalo valuta opstanka — bilo je sigurnije pognuti glavu i čekati da prođe.

A onda se dogodio trenutak odluke.

Možda je to bila jedna vest, jedan dan obojen nepravdom, ili zbir hiljadu malih poniženja koja su prelomila granicu izdržljivosti.

Shvatili smo da, ako nastavimo da ćutimo, prestaćemo da postojimo.

Trebao nam je gest. Trebao nam je čin veći od našeg straha.

Ultramaraton do Brisela nije bio beg od stvarnosti.
Bio je pokušaj da se ta stvarnost iznese pred svetlo dana, tamo gde mora biti čuta.

Bila je to ona vrsta tišine koja ne znači odsustvo zvuka, već prisustvo težine.

Odluka nije došla kao grom iz vedra neba. Nastajala je tiho, u četiri zida sobe, dok su zidovi delovali sve bliži, a vazduh sve ređii.

Prva noć nije bila noć spavanja.

Bila je noć preispitivanja, u kojoj se svaki kilometar pred nama nije merio samo dužinom puta, već dubinom onoga što smo morali da ostavimo iza sebe.

Stajanje je bilo sigurna luka, ali sigurna luka može postati groblje svake ideje koja želi da diše.

Nismo tada znali koliko će daleko ti koraci otići.
Znali smo samo jedno — neće ići sami.

Iza svakog trkača ostajala su lica koja su ćutala isto kao i mi, ali su nas nosila pogledima, porukama, brigom i strepnjom.

To su bili oni koji su nas pratili, čuvali na raskrsnicama, budili se pre zore da provere da li smo dobro.

Porodice koje su učile da puštaju,
iako je strah ostajao kod kuće.

Ovaj put nije bio samo naš.
Bio je zajednički zavet da se istina ne ostavlja zaključana u tišini.

GLAS KOJI JE KRENUO

Nismo krenuli u mraku.
Krenuli smo po danu,
iz Novog Sada,
sa mesta koje grad pamti po tišini
koja je ostala iza buke.

Ispred železničke stanice,
tamo gde je nadstrešnica pala
i odnela šesnaest života,
stajali smo bez potrebe da objašnjavamo
zašto baš tu.

Neka mesta ne birate.
Ona vas sačekaju.
Zadrže pogled.
I ne dozvole da odete isti.

Tu, gde je beton popustio
pre nego što je sistem priznao težinu svojih odluka,
postalo je jasno
da se ne polazi samo iz grada,
već iz sećanja koje još nema mir.

Nismo krenuli da trčimo od toga.
Krenuli smo noseći to sa sobom.
Kao zavet.
Kao obavezu da se ne pređe preko imena,
preko praznih mesta,
preko tišine koja je ostala iza njih.

Taj prvi korak
nije bio brz.
Bio je tačan.
I iz te tačke,
u kojoj su životi stali,
put je morao da se nastavi —
da bi se znalo
da nisu stali uzalud.

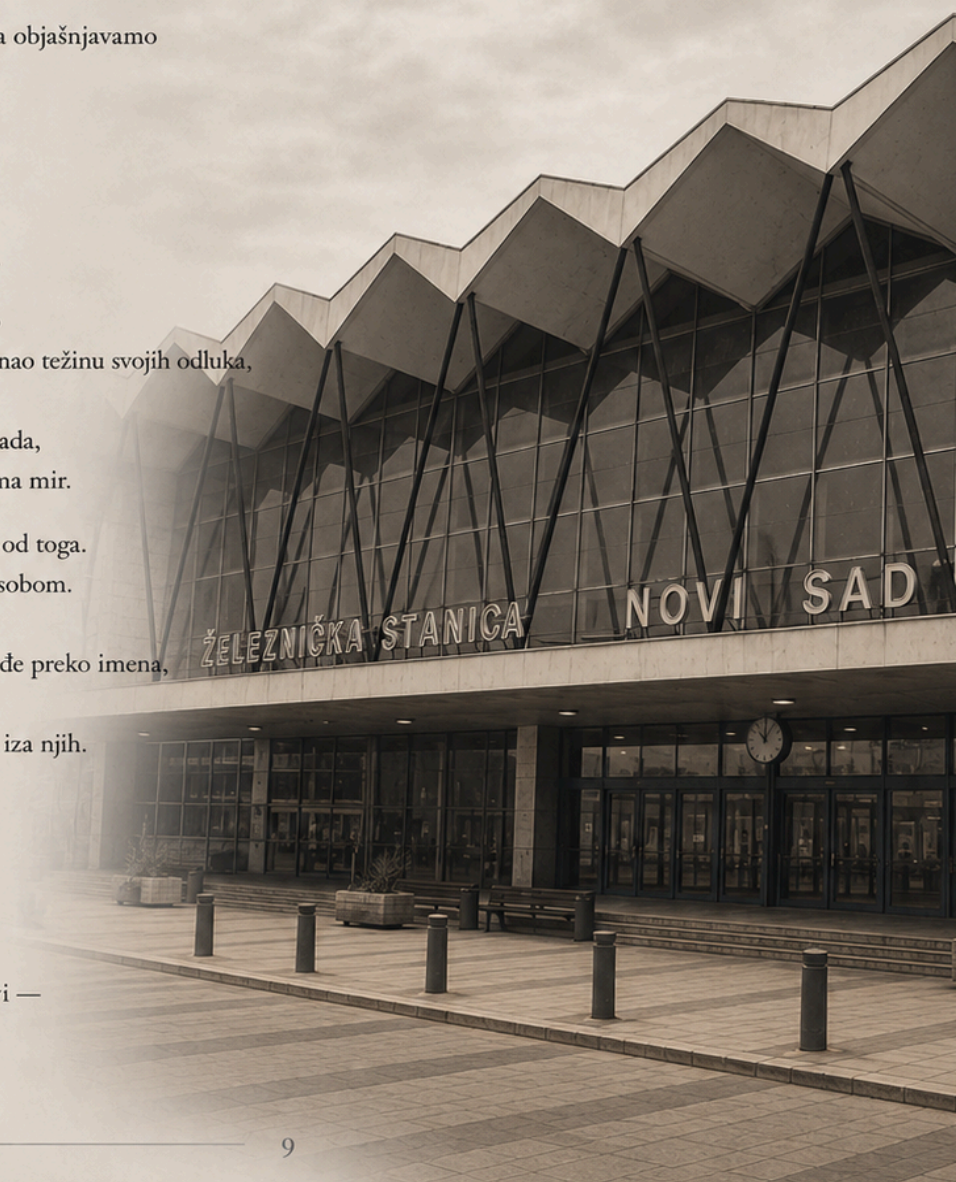

Nisu krenuli noću.
Krenuli su po danu, da se vidi.

Jutro u Novom Sadu bilo je sunčano i mirno.
Svetlost je padala ravno,
bez dramatike,
kao da i sama zna
da prisustvuje nečemu
što se ne izgovara naglas.

Okupljanje ispred železničke stanice
nije ličilo na početak sportske trke.
Nije bilo euforije,
nije bilo muzike,
nije bilo uzvika.
Samo sabranost i tišina
u kojoj su se pogledi prepoznavali
bez reči.

Prvi kilometri nisu boleli.

Još je telo bilo poslušno, još su misli
držale korak. Grad je polako
ostajao iza njih, a tabla „Novi Sad“
nije označila izlazak iz grada,
već ulazak u nešto što se više
nije moglo prekinuti bez posledica.

Dan je prolazio, kilometri su se nizali,
a put je postajao stvarniiji.

Tek kada su se približili Osijeku,
stigao je mrak. Svetla na prslucima
postala su jedini trag njihovog
kretanja kroz noć.

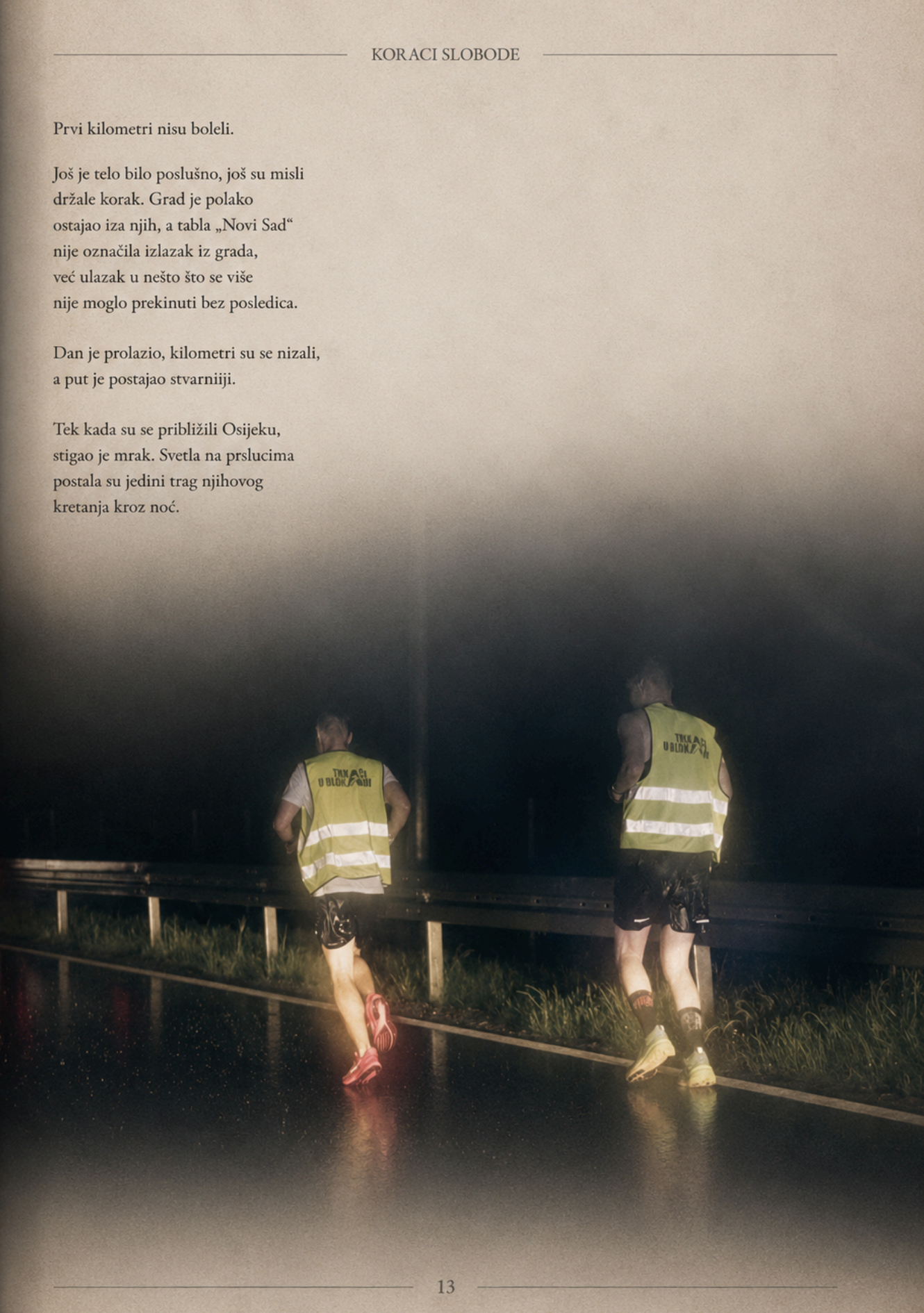

MAPA PUTA

Put od Novog Sada do Brisela
nije bio linija na mapi.

Bio je niz gradova, granica,
jezika i pogleda koji su se menjali,
dok je razlog ostajao isti.

Svaki grad kroz koji su prošli
bio je stanica svedočenja.

Svaki kilometar nosio je poruku
da put nije usamljen kada postoji
razlog zbog kojeg se ide dalje.

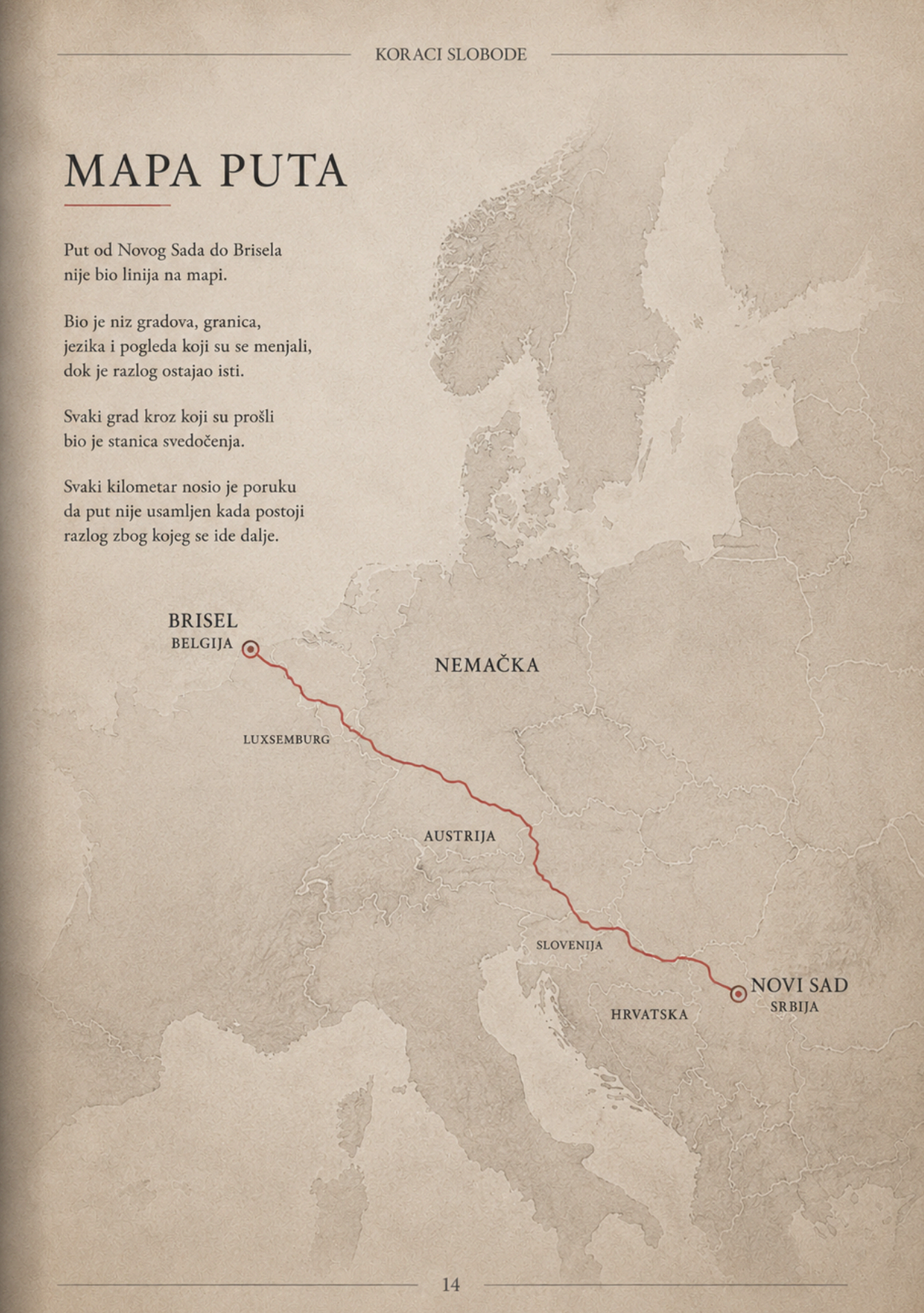

OSIJEK

U Osijek su stigli
pod jakom kišom.

Sa nebom se nije moglo
pregovarati. Mokri, umorni
i bez potrebe da bilo šta
objašnjavaju, dočekani su
na trgu.

Kiša nije rasterala ljude.

Taj prvi doček nije
bio slavlje.

Bio je potvrda da poruka
više nije pripadala samo
onima koji su trčali.

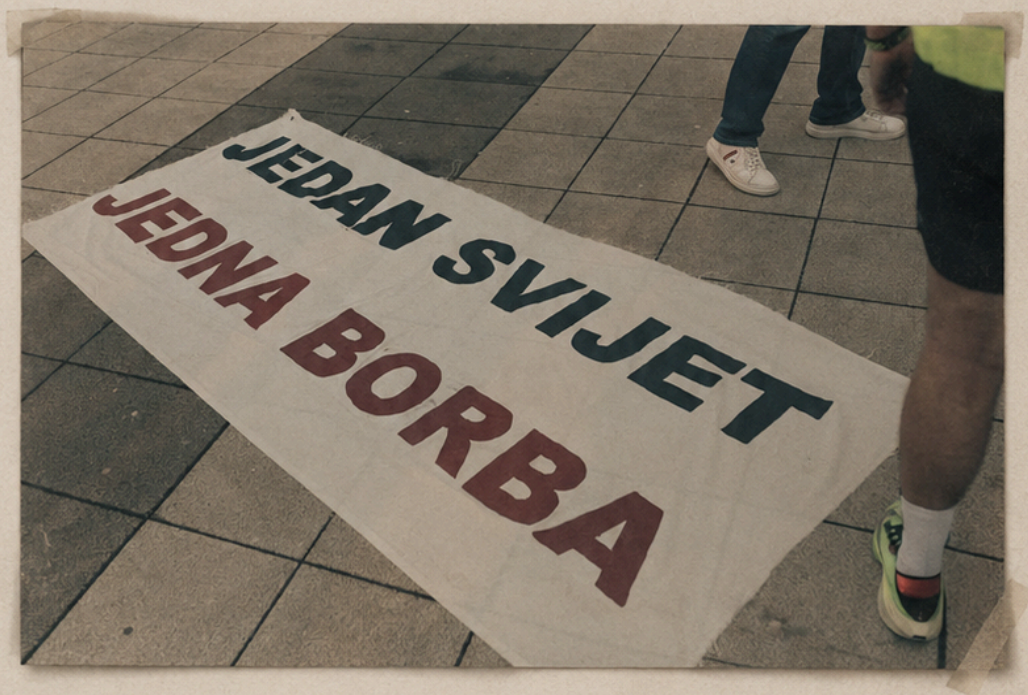

VIROVITICA / VARAŽDIN

Posle Osijeka, put se nastavio.

Svaki novi grad donosio je novu potvrdu da poruka nije ostajala samo na putu kojim su prolazili oni koji su trčali.

U Virovitici i Varaždinu ostali su novi tragovi podrške — jednostavni znakovi da su koraci prepoznati i da put više nije bio usamljen.

MARIBOR

U Mariboru put je
dobio novu dimenziju.

Na trgu su se susreli
studenti iz različitih sredina,
povezani istom porukom.

Zastave Srbije i Slovenije
nisu bile samo obeležja država,
već znak da se podrška širi
preko granica.

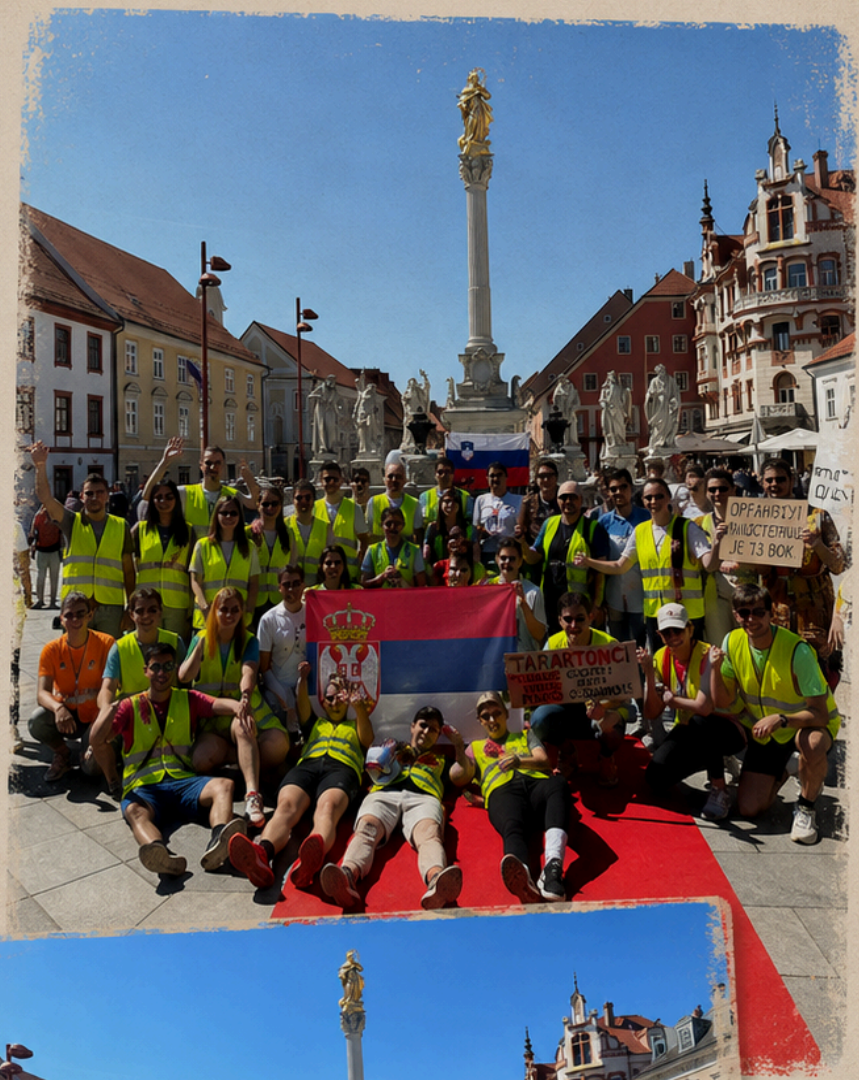

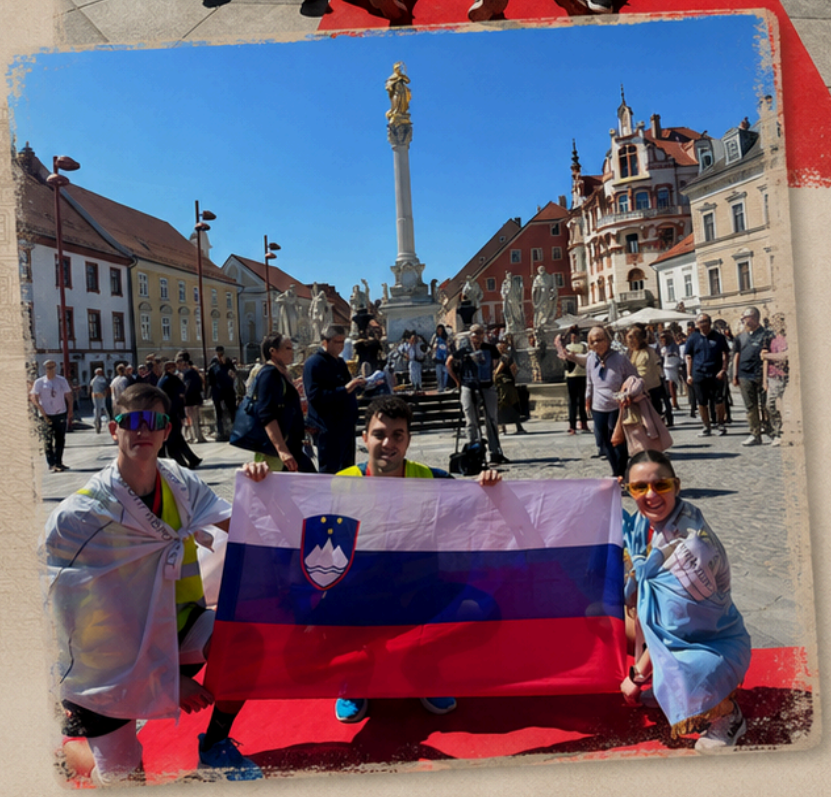

GRAZ

Put je nastavio da
prelazi granice.

U Gracu je stigla nova potvrda
da poruka nije ostajala vezana
za jedno mesto ili jedan jezik.

Isti koraci, nova sredina,
ista podrška.

BEČ

Beč nije bio samo još jedna stanica na putu.

Bio je trenutak u kojem je glas koji je krenuo iz Novog Sada postao deo mnogo šire evropske priče.

Na gradskom trgu dočekali su ih građani, predstavnici grada i predstavnici evropskih institucija.

Podrška nije bila izražena samo aplauzom, već i prisustvom ljudi koji su prepoznali značaj puta i poruke koju su trkači nosili kroz Evropu.

Posle stotina pređenih kilometara postalo je jasno da se ne prelaze samo državne granice.

Prelazile su se granice ravnodušnosti.

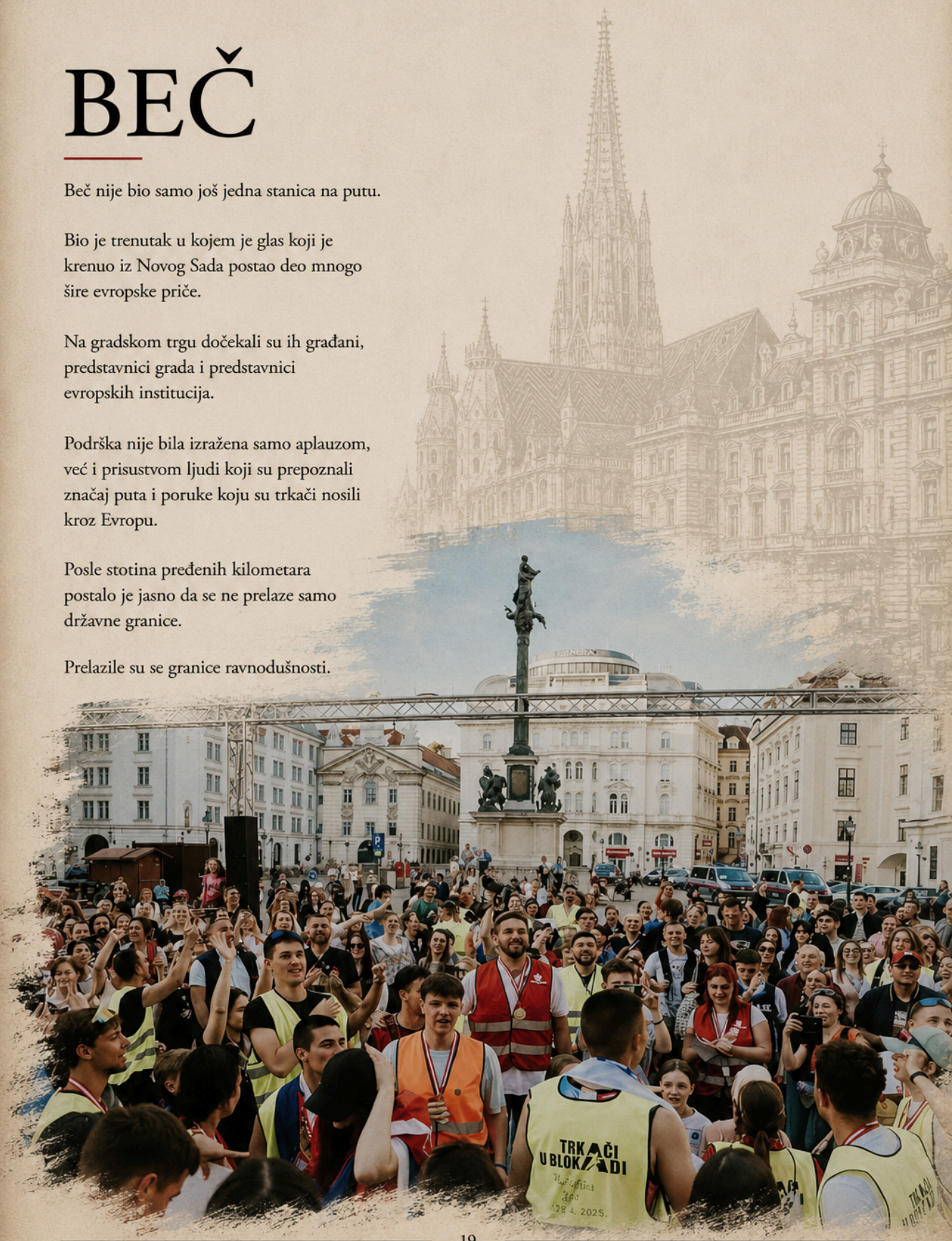

BEČ

Doček nije bio samo susret na gradskom trgu.

Bio je potvrda da su kilometri povezali ljude različitih jezika, kultura i iskustava oko iste ideje.

Transparent „Naše će sene pumpati po Beču“, podignuta pesnica, zastava „Blokada Beč“ i medalje nisu bili samo simboli jednog dana, već tragovi podrške koji su ostali kao deo zajedničkog puta.

U tom trenutku više nije bilo važno koliko je kilometara ostalo do Brisela.

Važno je bilo saznanje da je poruka pronašla svoje mesto među ljudima koji su je prepoznali i prihvatili.

LINZ

Put između velikih gradova činili su i trenuci poput ovog.

U Linzu su ih dočekali ljudi koji su želeli da pokažu
da podrška ne poznaje granice i da poruka koju su nosili
stiže do novih sredina.

Posle pređenih kilometara, svaki novi grad donosio je
potvrdu da ovaj put nije samo kretanje kroz prostor.

Bio je to susret ljudi povezanih istom željom
da pokažu podršku i solidarnost.

IZMEĐU GRADOVA

Svaki put ima svoja poznata mesta — gradove, trgove i odredišta koja ostaju zapisana na mapi. Ali ono najvažnije često se događa između njih.

Na otvorenim putevima, daleko od velikih gradova, nastajali su trenuci koji su oblikovali ovo iskustvo: umor, tišina, razgovori, podrška i odluka da se nastavi dalje.

Kilometri nisu bili samo razdaljina koju treba preći. Bili su prostor u kojem se gradilo zajedništvo.

Telo pamti svaki pređeni kilometar.

Duga putovanja ne mere se samo kilometrima. Ona ostavljaju trag u svakom koraku, u umoru koji dolazi posle mnogo sati kretanja i u kratkim trenucima kada je potrebno zastati da bi se nastavilo dalje.

Na ovom putovanju nije bilo važno samo stići do sledećeg grada. Važno je bilo sačuvati snagu, pomoći jedni drugima i nastaviti zajedno. Svaki žulj, svaki bolan mišič i svaki predah bili su deo zajedničkog iskustva koje se nije moglo izmeriti kilometrima.

Upravo u tim tihim trenucima, daleko od dočeka, kamera i gradskih trgova, put je pokazivao svoje pravo lice. Ono koje se ne pamti po udaljenosti, već po ljudima koji su ga zajedno prošli.

Na dugom putu pomoć postaje prirodan deo svakog koraka.

Na dugim deonicama nije bilo potrebno tražiti pomoć. Ona je dolazila spontano, gotovo neprimetno. Neko je zastajao da previje žulj, neko je donosio vodu, neko pružao ruku ili ohrabrenje. U tim jednostavnim gestovima ogledala se snaga grupe.

Putovanje nije činila samo upornost pojedinca, već spremnost da se zastane zbog drugog. Upravo zato svaki pređeni kilometar nosi priču o zajedništvu koje se gradilo korak po korak.

Najvredniji trenuci ovog puta nisu bili samo oni zabeleženi na trgovima i dočecima. Nastajali su između njih – tamo gde su pažnja, poverenje i solidarnost postajali jednako važni kao i sam cilj.

Najduži putevi prelaze se zajedno.

Posle svakog zastajanja dolazio je novi početak. Umor nije nestajao preko noći, ali je svaki naredni korak bio lakši kada se deli sa drugima. Na putu nije bilo važno ko je prvi, niti ko je najbrži. Važno je bilo da se nastavi zajedno.

Zajednički ritam nije nastajao slučajno. Gradio se kroz podršku, strpljenje i poverenje koje je raslo iz dana u dan. Upravo zato su kilometri postajali više od pređene udaljenosti — postajali su iskustvo koje će svi nositi sa sobom dugo nakon završetka puta.

Na otvorenom putu, između gradova i dočeka, nastajali su trenuci koji su najbolje govorili o smislu ovog putovanja. U njima se nije merila samo izdržljivost, već i snaga zajedništva.

Svaki put ostavlja trag, čak i kada ga ne vidimo.

Nisu svi kilometri ostajali zapisani na mapama. Najduže su se pamtili oni tokom kojih je svako imao vremena da oslušne sopstveni ritam, misli i razloge zbog kojih je krenuo na ovaj put.

Između koraka, razgovora i tišine, nastajalo je iskustvo koje se nije moglo izmeriti daljinom. Ono se gradilo u svakom novom jutru, na svakom usponu i u svakom pogledu ka horizontu.

Kada se put nastavio dalje, iza učesnika nisu ostajali samo pređeni kilometri. Ostajala je priča koju će nositi sa sobom, mnogo duže od samog putovanja.

Put se nastavlja.

Posle svakog pređenog kilometra ostajalo je iskustvo koje se nije moglo izmeriti samo daljinom. Put je donosio nova mesta, nova lica i nove izazove, ali je razlog zbog kojeg je sve počelo ostajao isti.

Svaki novi dan tražio je novu snagu, novo poverenje i spremnost da se ponovo krene. Umor je postajao deo puta, ali nije mogao da zaustavi korake koji su već nosili svoju poruku.

Završna deonica bila je više od približavanja cilju. Bila je potvrda svega što je do tada pređeno.

SALZBURG

Svaki dolazak na cilj nosio je svoju priču. Iza svakog osmeha, zagrljaja i pogleda stajali su sati napora, zajedništva i vere da će svaki sledeći korak približiti poruku njenom krajnjem odredištu.

Gradovi kroz koje su prolazili nisu bili samo tačke na putu, Oni su postajali mesta susreta, podrške i novih uspomena koje su se ugrađivale u priču ovog putovanja.

U Salzburgu je još jednom potvrđeno da snaga nije samo u brzini, već u istrajnosti da se nastavi dalje.

SALZBURG

Posle svakog ulaska u cilj dolazio je trenutak kada je telo tražilo predah, a um potvrdu da je još jedna etapa uspešno završena. Oporavak nije bio odmor od puta, već njegov sastavni deo.

Ruke fizioterapeuta, podrška članova tima i međusobna briga pomagali su da se umor pretvori u novu snagu. Svaki tretman bio je priprema za naredno jutro i nove kilometre koji su čekali ispred njih.

U Salzburgu su se, između bola i olakšanja, rađali novi koraci. Put je vodio dalje, a cilj je svakim danom bio sve bliži.

MINHEN

Nisu svi susreti merili vreme i kilometre. Neki su se pamtili po pogledu, tišini i emociji koja nije mogla da se sakrije.

U Minhenu je postalo jasno da put učesnika nije bio samo njihova lična borba. Postao je priča koju su prihvatili ljudi koji su ih dočekivali, slušali i delili trenutak sa njima.

Jedna suza, jedan zagrljaj i jedan iskren pogled govorili su više od hiljada pređenih kilometara. Poruka je stigla do ljudi.

MINHEN

Nakon prvih emocija, ostajali su ljudi. Oni koji su čekali, slušali i želeli da pokažu da poruka nije prošla neprimećeno.

U Minhenu se susret pretvorio u zajednički trenutak, Nisu se spojili samo učesnici jednog puta i oni koji su ih dočekali, već i različite priče koje su prepoznale istu potrebu da budu saslušane.

Transparenti, zagrljaji i pogledi postali su deo jednog događaja koji je prevazišao granice samog trčanja.

Put se nastavlja.

Svaki susret donosio je novu snagu, ali put nije dozvoljavao dugo zadržavanje. Iza njih su ostajali gradovi, lica i poruke, a ispred njih novi kilometri koje je trebalo preći.

Koraci su se ponovo vratili na put. U tišini predela, između šuma i otvorenih prostora, nastavila se ista priča — istrajnost, zajedništvo i vera da svaki sledeći korak ima smisao.

Jer ovaj put nije bio sastavljen samo od odredišta. Njegovu vrednost činili su ljudi, trenuci i tragovi koji su ostajali iza svakog pređenog kilometra.

ULM

Ulm je učesnike dočekao sa pažnjom i poštovanjem koje nije bilo potrebno posebno objašnjavati. Svaki susret sa domaćinima potvrđivao je da njihov put više nije bio samo sportski podvig, već priča koja je prelazila granice i povezivala ljude.

Susret sa predstavnicima grada bio je znak da su istrajnost, hrabrost i poruka koju su nosili pronašli svoje mesto i među onima koji su ih prvi put upoznali. U tim trenucima nije bilo važnije ko dolazi, a ko dočekuje — važna je bila spremnost da se pruži podrška.

Put se nastavljao dalje, ali su ovakvi susreti ostajali kao podsetnik da svaki pređeni kilometar može otvoriti vrata novim ljudima i novom razumevanju.

Posle svakog cilja dolazio je trenutak tišine.

Posle svakog uspešno završenog dana dolazio je trenutak kada je telo tražilo predah. Umor se nije skrivao, niti je bilo potrebe da se prikriva. Bio je sastavni deo puta koji su svakodnevno prelazili.

Termo-folije, odmor i nekoliko minuta tišine nisu predstavljali kraj napora, već pripremu za novo jutro. Svaka etapa ostavljala je trag, ali nijedan trag nije bio jači od odluke da se nastavi dalje.

Dok su se mišići oporavljali, misao o cilju ostajala je ista. Put nije završavao odmorom — on je njime tek dobijao snagu za naredni korak.

ŠTUTGART

Na putu ka Briselu, svaki grad postajao je mesto susreta, podrške i ohrabrenja.

Dolazak u Štutgart doneo je još jedan trenutak koji je pokazao da ovaj ultramaraton nije bio samo trka na dugoj relaciji, već događaj koji je povezivao ljude.

Studente su dočekali članovi dijaspore, priredivši im program dobrodošlice uz razgovore, muziku i zajedničko druženje.

U atmosferi podrške i poštovanja, studenti, a zatim i ostali učesnici, primali su diplome i medalje za pređene kilometre i uloženi napor. Taj mali, ali značajan čin ponavljao se iz grada u grad, čuvajući uspomenu na svaku etapu i svako mesto kroz koje je put prolazio.

Iza svakog susreta i svakog dočeka nalazila se potvrda da njihov put nije prolazio neprimećeno. Posle druženja i kratkog predaha, sledila je priprema za novi dan, jer je cilj u Briselu još uvek bio daleko, a put se nastavljao.

Svaki grad imao je svoj način da kaže: niste sami.

BRISEL

U Strazburu je put dobio novu dimenziju — susret sa evropskim institucijama.

LUKSEMBURG

Još nekoliko gradova deli ih od cilja.
Put se nastavlja.

LUKSEMBURG

Luksemburg nije bio
samo još jedna stanica
na dugom putu.
Bio je trenutak susreta —
mesto gde su studenti,
posle hiljada pređenih
kilometara, osetili snagu
podrške ljudi koji su
prepoznali njihovu poruku.

Taj susret ostao je kao
jedno od važnih
svedočanstava puta —
dokaz da istrajnost
i solidarnost povezuju ljude
bez obzira na udaljenost.

AUGSBURG • SARBRIKEN

Svaka etapa nosila je svoju težinu i svoje ljude. U Augsburgu su studenti zastali u tišini, odajući počast i sećanje na sve one koji su izgubili živote u tragediji u Novom Sadu.

U Sarbrikenu ih je dočekala toplina ljudi, podrška i otvorena srca.

Ove dve tačke puta ostale su kao podsetnik da istrajnost nije samo snaga onoga koji ide, već i poverenje onih koji stoje uz njega.

ŽIVOT NA PUTU

Između kilometara, susreta i trčanja postojali su i trenuci predaha. Dani provedeni na putu nisu bili samo napor i odricanje — bili su zajedništvo, smeh i male svakodnevne pobede koje su ekipu držale zajedno do krajnjeg cilja.

LJUDI KOJI SU ČUVALI PUT

Svaki veliki put ima ljude koji ostaju u pozadini, ali bez kojih on ne bi bio moguć. Ekipa prve pomoći pratila je studente kroz kilometre napora, vodeći računa o njihovom zdravlju i bezbednosti. Njihova podrška nije bila samo pomoć na putu — bila je deo zajedničke snage koja je ovaj poduhvat dovela do krajnjeg cilja.

LIJEŽ

Poslednja stanica pred Brisel

Ulazak u Belgiju označio je početak završne etape puta. Granica je pređena bez velikih zadržavanja, ali je svima bilo jasno da se cilj više ne meri danima, već poslednjim kilometrima. Svaki naredni korak približavao je Briselu i završetku višenedeljnog ultramaratona.

Dolazak u Liježu protekao je u mirnijoj atmosferi nego prethodne etape. Umor je bio vidljiv, ali nije menjao odlučnost da se put završi onako kako je i započet — zajedno. Posle hiljada pretrčanih kilometara više nije bilo potrebe za velikim govorima. Pogledi, stisci ruke i kratki razgovori dovoljno su govorili o značaju trenutka.

Liježu je bio poslednje zaustavljanje pred završni ulazak u Brisel. U tom gradu nije bilo osećaja kraja, već snažne svesti da je cilj nadohvat ruke. Iza učesnika ostali su kilometri kroz više država, brojni gradovi, dočeci i ljudi koji su ih podržavali. Ispred njih je ostao još jedan dan — poslednji koraci do mesta gde je poruka trebalo da bude izgovorena.

BRISEL

Grad u kojem je poruka stigla

Posle hiljada kilometara, više od dve nedelje puta i brojnih susreta, stiglo se do grada u kojem je poruka trebalo da bude izgovorena. Brisel nije bio samo odredište — bio je mesto susreta puta, ljudi i razloga zbog kojih je sve počelo.

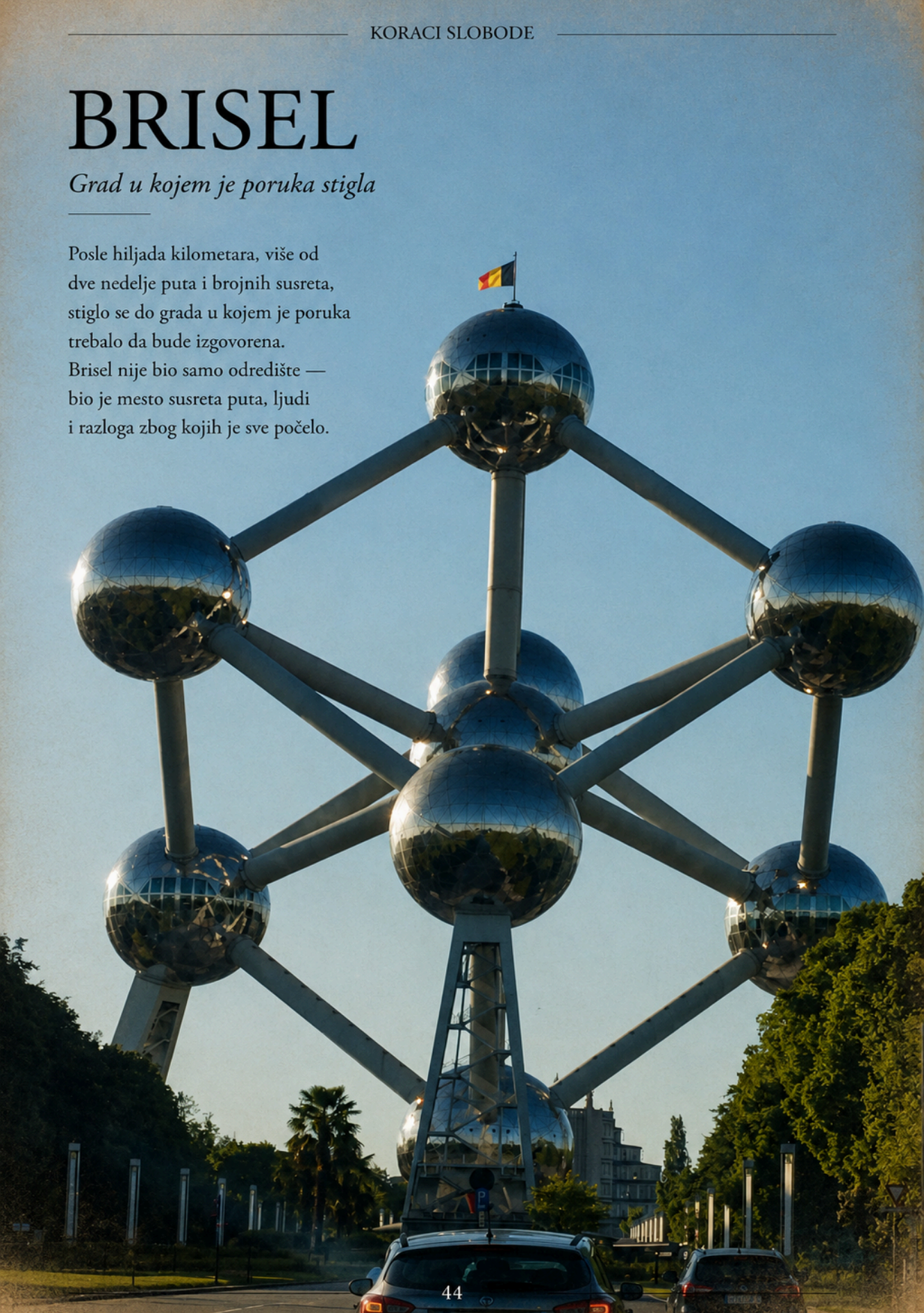

STIGLI SU

Posle više od dve nedelje puta, hiljada pređenih kilometara i brojnih susreta, poslednji koraci doveli su ih do Brisela.

Grad u kojem je poruka trebalo da bude izgovorena postao je mesto susreta — između onih koji su krenuli i onih koji su čekali.

Put je završen.
Ali ono zbog čega je put počeo tek je trebalo da bude izgovoreno.

POSLE POSLEDNJEG KORAKA

Po završetku ultramaratona usledili su trenuci koji su pripadali ljudima koji su zajedno prošli ovaj put.

U susretima, osmesima i podršci koja ih je pratila ogledalo se iskustvo nastalo tokom hiljada pređenih kilometara.

Dolazak u Brisel označio je kraj puta, ali ne i kraj poruke koju su doneli.

GLAS KOJI JE STIGAO

Posle osamnaest dana puta, više od dve hiljade pretrčanih kilometara i prolaska kroz više evropskih gradova, studenti su stigli do mesta gde se donose odluke koje oblikuju evropsku budućnost.

Na ovaj put nisu krenuli samo kao trkači. Krenuli su da prenesu glas studenata i građana Srbije, želju za pravdom i odgovornošću, kao i sećanje na žrtve tragedije koja je pokrenula talas studentskog bunta. Njihov cilj bio je da poruka o događajima u zemlji stigne do evropske javnosti i institucija.

Ulazak u Evropski parlament nije bio samo završetak jedne trke. Bio je to trenutak u kojem je poruka, nošena snagom volje, istrajnošću i verom da glas građana mora biti saslušan, stigla do evropskih institucija.

Od Novog Sada do Brisela nisu nosili samo kilometre. Nosili su imena, sećanje i odgovornost. Svaki pretrčani korak bio je deo puta kojim su želeli da pokažu da glas građana može preći granice i stići tamo gde treba da bude čut.

BRISEL — TRAG KOJI OSTANE

Neki putevi završavaju dolaskom na cilj. Ovaj put nije završen dolaskom u Brisel.

Posle više od dve hiljade kilometara, osamnaest dana trčanja i brojnih susreta duž evropskog puta, ostao je trag koji ne meri pređena udaljenost, već snaga poruke koju su studenti nosili.

Ispred evropskih institucija nisu stajali samo trkači koji su završili ultramaraton. Stajali su mladi ljudi koji su svojim koracima želeli da pokažu da se glas građana može preneti preko granica, jezika i država.

Crvena šaka na fasadi postala je simbol zaustavljanja nepravde i sećanja na razlog zbog kojeg je ovaj put počeo. U Briselu nije stigao samo jedan tim. **Stigla je priča koju su hiljadama koraka nosili od Novog Sada.**

PUT KOJI JE NOSIO PORUKU

Iza svakog velikog puta ostaju tragovi. Nekada su to kilometri, nekada slike, a nekada poruke.

Na leđima ovih mladih ljudi nisu bili samo natpisi. Bili su to znakovi puta koji je povezao Novi i Brisel, ali i podsetnik zbog čega je svaki korak napravljen. Krenuli su kao grupa studenata okupljena oko iste želje — da njihov glas bude čut. Prešli su granice, gradove i države, noseći poruku da istrajnost, zajedništvo i vera u pravdu mogu pronaći put do onih kojima je namenjena.

Od prvog koraka do poslednjeg kilometra, trčali su zajedno, **kao deo jedne generacije koja je odlučila da svoj glas pretvori u pokret.**

LJUDI IZA KORAKA

Veliki putevi ne pamte samo ciljeve. Pamte ljude koji su ih prešli.

Iza hiljada pređenih kilometara nisu stajali samo trkači. Stajala je ekipa mladih ljudi koja je delila isti umor, istu nadu i istu veru da njihov glas može stići dalje nego što se očekuje.

Na tom putu bilo je mesta za ozbiljnost, borbu i odgovornost, ali i za osmeh, prijateljstvo i trenutke koji su pokazivali njihovu ljudsku stranu.

Pikachu, maskota koja ih je pratila, postao je jedan od simbola zajedništva — podsetnik da se i najteži putevi lakše prelaze kada se nose zajedno.

Jer iza svakog velikog koraka uvek stoje ljudi.

EPILOG

Neki se putevi završe dolaskom na odredište, ali njihova priča nastavlja da živi kroz sećanja onih koji su ih pretrčali.

Trka od Novog Sada do Brisela bila je mnogo više od savladavanja kilometara između dva grada. Bio je to izraz čiste odlučnosti, zajedništva i duboke težnje da jedna važna poruka stigne do onih kojima je namenjena. Više od dve hiljede pređenih kilometara nije bila samo fizička razdaljina. Svaki korak nosio je svoj teret — umor, podršku neznanaca na drumu, trenutke slabosti i prkosa, ali pre svega istrajnost mladih ljudi koji su verovali da svetlost mora da obasja mesta gde je mrak postao sistem.

Od samog starta do Brisela, tkala se priča o solidarnosti i snazi zajedničke ideje. Gradovi na toj ruti nisu bili tek tačke na mapi, već mesta susreta, podrške i iskrenog razumevanja.

Ova fotomonografija čuva ono što vreme ne sme da izbriše — lica, emocije i trenutke koji svedoče o jednom prelomnom vremenu. Fotografije na ovim stranicama nisu puke uspomene. One su dokument i živo svedočanstvo da grupa hrabrih ljudi može, korak po korak, preneti viziju daleko izvan granica koje postoje na kartama.

Jer neke staze ne ostaju zapamćene zbog svoje dužine. Ostaju zapamćene jer su pobedile mrak i postale živo svedočanstvo hrabrosti jedne generacije.

BELEŠKA AUTORA

Ova fotomonografija nastala je iz potrebe da se sačuva svedočanstvo o jednom vremenu i ljudima koji su svojim koracima ostavili trag.

Prateći studente na putu od Novog Sada do Brisela, autor je iz neposredne blizine beležio dane provedene na putu — njihove napore, susrete, podršku koju su dobijali i trenutke koji su činili ovu priču.
Biti deo tog puta značilo je ne posmatrati događaj sa distance, već deliti deo njegovog ritma i atmosfere, zabeležiti ono što se često ne vidi — umor, odlučnost, emocije i snagu zajedništva.

Fotografije u ovoj knjizi nastale su kao dokument jednog događaja, ali i kao pokušaj da se sačuva šira slika vremena u kojem je nastao. Svaki kadar nosi deo priče o ljudima koji su krenuli, o mestima kroz koja su prošli i o poruci koju su nosili.
„Koraci slobode“ nisu samo zbir fotografija. Oni su zapis jednog iskustva, viđenog očima autora koji je bio prisutan i koji je želeo da sačuva trag tog puta za budućnost.

IMPRESUM

KORACI SLOBODE

Glas koji je morao stići

Fotomonografija o studentskom ultramaratonu
Novi Sad – Brisel
25. april – 12. maj 2025.

Autor:
Igor Mihailović

Fotografije:
Igor Mihailović
i arhiva stranice „Trkači u blokadi“

Izdavač:
Media Post Fivas

Godina izdanja:
2026.

Dizajn i prelom:
Igor Mihailović

TRKAČI U BLOKADI

NEKI GLASOVI NE MOGU DA ČEKAJU.
MORAJU DA KRENU.

U proleće 2025. godine, studenti ultramaratonci krenuli su na put ka Briselu ne zbog sporta, već zbog istine koja se više nije mogla zadržati unutar granica zemlje. Trčeći danima, kroz umor, bol i neizvesnost, nosili su glas onih koji su bili izloženi pritiscima, strahu i sistemskoj nepravdi.

Koraci slobode su monografija o tom putu – o odluci da se ćutanje prekine pokretom, a nemoć pretvori u svedočanstvo. Fotografije i tekstovi ne traže saglasnost niti nude utehu. Oni beleže trenutak kada je jedan glas morao da stigne.

OVO NIJE TRKA. OVO JE PORUKA.
I SADA JE STIGLA.

KORACI SLOBODE
GLAS KOJI JE MORAO DA STIGNE

IGOR MIHAILOVIĆ
AUTOR

ISBN 978-86-123456-0-0
9 788612 345600